

Trektocht.

Voor de tweede keer in de geschiedenis van de trektocht trokken we de grens over. De schreve moeten we eigenlijk zeggen want zo heet de grens tussen West-Vlaanderen en Frans-Vlaanderen. Het verloop van de tocht speelde zich af rond de in Frankrijk gelegen Katsberg (Mont des Cats), een 158-meter hoge getuigenheuvel met daarbovenop een zendmast van de Franse TV die ons gedurende twee dagen als baken diende.

's Morgens vroeg kwamen we (en dat zijn Eddy, Hugo, Leon, Hendrik, Anita, Roel, Jef, Paul, Dirk, Luc en Jos) bijeen om met de wagen richting Poperinge en verder door naar Boeschepe te rijden waar de wandeling begon. De wagens geparkeerd op de camping aldaar waar we's avonds onze tentjes zouden rechtzetten? Onder een stralende zon vatten we de 21 kilometer van de eerste dag aan. In vogelvlucht zijn we nooit ver weg geweest. Het parcours slingerde zich langs prachtige wegen langs en over de Katsberg. Iets na 11 uur hielden we onze eerste halte om een kleinigheidje te nuttigen. Het is daar dat Jef van den Heuvel zijn naam veranderd werd in Jef Huysentruyt, allusie makend op de bekende tv-kok. Nadat Jef een literdoos van het IJsboerke gevuld met roerei en spek verorberd had besloot hij als dessert nog een hardgekookt ei soldaat te maken. Toen hij zijn tanden in het ei zette spatte het eigeel in het rond. Daarop brandde de discussie los over hoe lang een ei moet koken om hardgekookt te zijn. Vijf minuten zei Jef, bij de anderen varieerde de kooktijd van 9 minuten tot 11 minuten en half. Misschien kookt bij Jef het water dubbel zo rap als bij de meeste andere mensen en heeft het dat nu net vandaag laten afweten.

Nog nadiscussiërend stapten we verder tot we de abdij op de top van Katsberg bereikten. Hier was prachtig picknicken. We vleiden ons neer in het gras en op de banken en genoten tijdens het eten van het prachtige landschap dat aan onze voeten lag. Dat er ondertussen twee busladingen toeristen afgekieperd werden stoorde ons niet. Het was zelfs leerzaam. Van de gids van de eerste bus vernamen we dat het hier vroeger de zee was. Die van de volgende bus vertelde ons dat we eigenlijk aan de boorden van de Rijn zaten en dat een beetje verder de Theems in de Rijn uitmondde. Dat was wel een tijdje geleden natuurlijk. Nu zagen we een landschap van groene golvende weiden met hier en daar een kerktoeren met daarrond achteloos een paar huizen en boerderijen gestrooid. We konden er echter niet blijven zitten en trokken verder. Vlakbij de abdij wilden we

nog een terrasje doen maar na lang doch geduldig wachten meldde de dienst ons dat ze enkel in de zaal wou bedienen zodat we het daar voor bekeken hielden. Dit was niet de enige reden dat de eerste kilometer na de picknick zolang duurde. Nauwelijks tweehonderd meter verder waren we twee man kwijt die we pas na lang zoeken hebben teruggevonden. Zij hadden natuurlijk een uitleg bij die met haken en ogen aaneenhing. En verder ging de tocht. Onderweg poogden we nog, via Brussel, Israël en Palestina de grote wereldproblemen op te lossen. Bij een soldatenkerkhof uit de eerste wereldoorlog hielden we halt. Je wordt er toch altijd even stil van. Het werd zelfs zo stil dat de meesten van ons indommelden. En zij lagen daar, als zaden in het gras. Enkel het bespreken van de onderlinge afwijkingen van de verschillende GPS-toestellen zorgden nog voor leven, alsmede een zeer eigenaardige kever op de kerkhofmuur die uitgebreid gefotografeerd en met de verrekijker bestudeerd werd. Nadat iedereen terug wakker was trokken weer verder. We hielden nog halt in een stemmig café waar in vervlogen tijden smokkelaars en douaniers een pint kwamen pakken. Het is daar dat JH zijn tweede culinaire stunt uithaalde. Als fan van alles wat met de streek, dus ook van het streekbier, te maken had goot hij enthousiast het gerstenat van op een halve meter hoogte in zijn glas met een verschrikkelijke schuimbom als gevolg. Er dreef meer bier over de tafel dan dat er in het glas was. Geen nood, met een magistrale slurp werd alles netjes opgezogen.

Laat in de namiddag kwamen we aan op de camping in Boeschepe. De tentjes werden rechtgezet, een douchke werd genomen. De tijd van zelf ons potje te koken op een campingvuurtje is definitief verleden tijd want iedereen ging mee naar het restaurant met de zeer Vlaamse naam 'in de Meuledick'. Daar was een trouwfeest aan de gang. We boden onze diensten aan om het op te fleuren maar er was al ambiance genoeg zodat we heel de avond rustig aan onze tafel konden blijven zitten. De bruid is nog even gepasseerd om zich te laten kussen. Na nog wat van het streekbier genoten te hebben gingen we langs pikdonkere padjes terug naar onze tentjes.

Al vroeg werden gewekt door een uit de kluiten gewassen campingvuurtje. Bij navraag wie er al zo vroeg koffie is beginnen zetten bleek niemand van iets te weten. Het zal waarschijnlijk een luchtballon geweest die overvloog.

Het beloofde die dag andermaal stralend weer te zijn zodat we onze tentjes konden laten staan om te laten opdrogen. De rugzakken werden gepakt en we trokken verder. Als

tussendoortje trokken we wat appels van de bomen en tegen de middag kwamen we uit op een bunker waar mannen uitgedost in uniformen van begin tweede wereldoorlog een educatief tafereeltje brachten van hoe het er in die tijd aan toeging in zo'n bunker. Een enthousiaste man deed heel de uitleg over de verdedigingswerken in de omstreken. Onder-tussen hadden we gezien dat er in de wei onder de bunker grote in wit plastic verpakte stroballen lagen, zgn. golfballen. Ideaal om tegen te leunen. We hadden er een weids uitzicht over de streek. In de verte konden we de appartementsblokken langs de kust zien en we speurden naar de IJzertoren die we echter niet gevonden hebben.

Dat was een uitstekende plaats om ons middagpotje klaar te maken. Tijd voor JH om zijn bokaal pekelharing boven te halen. Deze keer was hij niet uitgelopen. De pekelharing was in zijn pot al zo'n vierduizend keer van links naar rechts geklotst zodat er enkel nog moes van overbleef. Het was doorgedane pekelharingsoep geworden. Dat was dan zijn derde culinaire hoogstandje. Evenwel vond hij het gerecht zelf niet helemaal geslaagd zodat hij het honderd meter verder in de gracht heeft uitgegoten.

Het laatste deel van de tocht werd aangevat en we wandelden nog tussen enkele hopplantages. Het werd verdraaid warm zodat nog menig zweetdruppeltje gefabriceerd werd. Terug aangekomen op de camping was het een spurtje naar de douches, tentjes afbreken, auto inladen, rekeningen uiteendoen en nog wat nakaarten bij een streekbiertje om tusslotte de auto in te stappen en huiswaarts te keren.

Het was een prachtige tocht. Alhoewel Eddy maar de helft heeft kunnen verkennen en een beetje twijfelde of hij wel de juiste streek had uitgekozen kunnen we nu vertellen dat het een schot in de roos was. Benieuwd waar we volgend jaar naar toe gaan.

Foto's kan je bekijken op de website..